

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2018. év november hó 8. napján megtartott fellebbezési tanácsülésen meghozta a következő

v é g z é s t :

Az emberölés bűntette miatt a vádlott ellen indult büntetőügyben a Fővárosi Törvényszék 6.B.1178/2017/38. számú ítéletét helybenhagyja.

A vádlott által az elsőfokú ítélet kihirdetésétől a mai napig letartóztatásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztésbe beszámítja.

A végzés ellen további fellebbezésnek helye nincs.

I n d o k o l á s:

A Fővárosi Törvényszék a vádlottat a 2018. április 20. napján kihirdetett 6.B.1178/2017/38. számú ítéletével a Btk. 160. § (1) bekezdésébe ütköző és aszerint minősülő emberölés bűntette miatt 10 év szabadságvesztés büntetésre és 10 év közügyektől eltiltás mellékbüntetésre ítélte. A szabadságvesztés végrehajtási fokozatát börtönben határozta meg és megállapította, hogy a vádlott a szabadságvesztésből legkorábban a büntetés kétharmad részének kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra.

A vádlott által előzetes fogvatartásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztés büntetésbe beszámította, továbbá elrendelte a vele szemben a Pesti Központi Kerületi Bíróság 6.Bpk.20.650/2016/2. számú végzésével kiszabott 2 év börtön fokozatú szabadságvesztés büntetés végrehajtását.

Az elsőfokú bíróság rendelkezett még az eljárás során lefoglalt bűnjelekről és a felmerült bűnügyi költség viseléséről.

A kihirdetett ítélettel szemben a vádlott és védője jelentett be fellebbezést enyhítés érdekében.

A védő fellebbezésének írásban előterjesztett indokolásában helytállónak tartotta az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást és a védence bűnösségére levont következtetést, valamint a cselekmény minősítését is törvényesnek találta, azonban megítélése szerint a törvényszék által kiszabott büntetés nem igazodik az enyhítő körülményekhez.

Kiemelte, hogy bár védence nem tett teljes körű beismerő vallomást, azonban a történeteket őszintén megbánta. Kérte nyomatékos enyhítő körülményként értékelni, hogy az előzetes fogvatartás ideje alatt a vádlott egészségügyi állapota súlyosan megromlott, továbbá a cselekmény elkövetése óta eltelt időmúlásra is felhívta a figyelmet.

Mindezek alapján meglátása szerint a büntetés célja a középértéket el nem érő tartamú szabadságvesztés büntetéssel is elérhető, ezért az elsőfokú ítélet megváltoztatását és enyhébb büntetés kiszabását indítványozta.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség BF.705/2017/3. számú átiratában az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását indítványozta, mivel álláspontja szerint a törvényszék a helyesen megállapított tényállásból okszerűen következtetett a vádlott bűnösségére és a cselekmény minősítése is törvényes. Megítélése szerint a kiszabott szabadságvesztés büntetés tartama megfelelő, annak enyhítése nem indokolt, továbbá az elsőfokú ítélet járulékos kérdésekben hozott rendelkezései is törvényesek.

A vádlott és védőjének enyhítést célzó fellebbezése nem alapos.

A büntetőeljárásról szóló 2017. évi XC. törvény (Be.) 2018. július 1. napján történt hatályba lépésre figyelemmel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Be. 868. § (1) bekezdése alapján a Be. rendelkezései szerint bírálta felül.

Az ítéltábla a perorvoslatok alapján eljárva a Be. 590. § (1) és (2) bekezdésére figyelemmel a Fővárosi Törvényszék ítéletét, továbbá az azt megelőző eljárást teljes terjedelmében felülbírálta, melynek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság az eljárása során a perrendi szabályokat megtartotta és a bizonyítást teljes körűen lefolytatta. A vádlottat, a tanúkat és a szakértőket kihallgatta, a vádlott és a tanúk korábbi vallomásait, a szakértői véleményeket, az okirati bizonyítékokat, így különösen az orvosi dokumentumokat ismertette, valamint az ügy megítélése szempontjából jelentőséggel bíró fényképfelvételeket is a bizonyítás anyagává tette.

A törvényszék 1. sz. és 2. sz. tanúk esetében maradéktalanul figyelembe vette az eljárása idején hatályban volt 1998. évi XIX. törvény 82. § (1) bekezdés a) pontjában foglaltakat, melynek értelmében a tanúvallomást megtagadhatja a terhelt hozzátartozója, továbbá az 1998. évi XIX. törvény 82. § (2) bekezdésének helyes értelmezéséhez iránymutatást tartalmazó 1. BK vélemény C) pontjában előírtakat betartva mind a figyelmeztetés, mind az arra adott válasz jegyzőkönyvezése is megtörtént.

Az elsőfokú bíróság akkor is törvényesen járt el, amikor a vádlottnak a helyszínen felvett rendőri jelentésbe foglalt nyilatkozatát, valamint az abban foglaltakat megismétlő tanúvallomás-részeket a vallomástétel megtagadásának lehetőségére való figyelmeztetés elmaradása miatt az eljárásakor hatályban volt 1998. évi XIX. törvény 78. § (4) bekezdése értelmében kirekesztette a bizonyítékok köréből.

Az elsőfokú bíróság a beszerzett bizonyítékokat az 1998. évi XIX. törvény 78. § (3) bekezdésének megfelelően önmagukban és egymással összevetve, összességükben is értékelte, mérlegelési tevékenységéről és annak eredményéről példászerűen számot adott.

Az elsőfokú bíróság teljes körűen megvizsgálta a bizonyítékokat és azokat értékelési körébe vonta, majd az 1998. évi XIX. törvény 258. § (3) bekezdés d) pontjában írtaknak megfelelően mindenre kiterjedően megindokolta, hogy mely bizonyítékot miért fogadott el, indokolási kötelezettségének messzemenően eleget tett.

Érdemi indokolása során helyesen emelte ki a vádlott által sem vitatott tényeket, a halál bekövetkeztének időpontját, a halál okát, valamint a helyszíni szemle során lefoglalt elkövetési eszköznek a mellkasi sérüléssel való megfeleltethetőségét.

A törvényszék helytállóan járt el, amikor a felsorolt tények megállapításához az objektív bizonyítékokat használta fel, továbbá annak is ésszerű és logikus magyarázatát adta, hogy miért volt kétséget kizáróan bizonyítható, hogy a sértett halálát a vádlott okozta, azaz a közvetett bizonyítékok miként alkottak olyan zárt logikai láncolatot, amelyből a vádlott bűnössége aggálytalanul megállapítható volt.

Az elsőfokú bíróság az igazságügyi orvosszakértők kategorikus nyilatkozata alapján törvényesen zárta ki a halálos sérülés balesetszerű bekövetkezésének lehetőségét, továbbá a pszichológus szakértők tárgyaláson történt kihallgatására tekintettel azt a vádlotti védekezést is helytállóan vetette el, hogy vádlott neveet valamiféle látomás befolyásolta volna cselekménye elkövetésében.

Az elsőfokú bíróság a bizonyítékok értékelésekor logikai hibát tehát nem vétett és a beszerzett bizonyítékokból iratellenes, vagy az adott bizonyíték keretét meghaladó következtetést sem vont le, mérlegelési tevékenysége a másodfokú bíróság számára minden elemében meggyőző volt.

A törvényszék által megállapított tényállás mentes a Be. 592. § (1) és (2) bekezdésében foglalt hiányosságoktól, ezért a másodfokú felülbírálat alapját képezte.

A megalapozott tényállásból az elsőfokú bíróság okszerűen vont következtetést a vádlott bűnösségére és a cselekmény minősítése is megfelel a büntető anyagi jogi rendelkezéseknek.

Az elsőfokú bíróság jogi indokolása során a 3/2013. Büntető jogegységi határozat szempontrendszerét alapul véve helyesen sorolta fel azokat a tárgyi tényezőket, amelyek alapján kétséget kizáró módon megállapítható, hogy a vádlottat a sértett haláláért egyenes szándék terheli.

Helyesen utalt az elsőfokú bíróság arra, hogy a vádlott a nagy pengehosszúságú késsel célzottan a mellkas irányába, nagy erővel szúrta meg a sértettet, aminek eredményeként a kés pengéje olyan mélyen behatolt a testbe, hogy az a sértett halálához vezetett a jobb tüdő sérülése, vérzés és kivérzéses shock miatt.

A hivatkozott eszköz a vádlott által használt módon alkalmas volt az élet kioltására, mivel közismert, hogy az említett tulajdonságokkal rendelkező késnek a másik személy nagy erejű mellkason szúrása következményeként a halál azonnal bekövetkezhet, így az elkövetés eszköze, a támadott testtájék és az erő kifejtés mértéke is megerősítették az ölési szándék megállapíthatóságát.

A vádlott tudata nemcsak átfogta a halálos eredmény bekövetkeztének lehetőségét, hanem a tárgyi tényezők együttes értékelése alapján ezt kifejezetten kívánta, ezért a Fővárosi Törvényszék törvényesen állapította meg, hogy a terhére rótt cselekményt egyenes szándékkal követte el.

Az elsőfokú bíróság ítélete 19. és 20. oldalán arra is helytállóan tért ki, hogy a cselekmény erős felindulásban elkövetett emberölésként való minősítése fel sem merülhetett, továbbá a vádlott javára jogos védelmi helyzet sem állt elő.

A joghátrány megválasztása körében az elsőfokú bíróság szinte hiánytalanul és a büntetéskiszabás során értékelhető tényezőkről szóló 56. BK véleményben írtakat szem előtt tartva vette számba a

vádlott terhére és javára szóló alanyi és tárgyi bűnösségi körülményeket, azonban további súlyosító körülmény, hogy a bűncselekményt közeli hozzátartozója - testvére - sérelmére követte el (56. BK vélemény III./4. pontja).

Az elsőfokú bíróság az enyhítő és súlyosító körülményeket súlyuknak megfelelően értékelte, amikor úgy ítélte meg, hogy a büntetett előéletű vádlottal szemben magasabb tartamú szabadságvesztés büntetés kiszabása indokolt. Az általa meghatározott szabadságvesztés mértéke - a védő érvelésével ellentétben - arányban áll a vádlott személyében és cselekményében megnyilvánuló társadalomra veszélyességgel. A másodfokú bíróság egyetértett az elsőfokú bírósággal abban, hogy a vádlottal szemben szükséges, de egyben elégséges 10 év szabadságvesztés kiszabása, így annak a vádlott és védője által indítványozott mérséklésére nem látott lehetőséget.

Az ítélet tábla a közügyektől eltiltás mellékbüntetés tartamának törvényi maximumban történt meghatározásával ugyancsak egyetértett.

A szabadságvesztés börtön fokozata, a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontjának meghatározása, az előzetes fogvatartásban töltött időnek a kiszabott szabadságvesztés büntetésbe való beszámítása, továbbá a vádlottal szemben korábban kiszabott szabadságvesztés büntetés végrehajtásának elrendelése is törvényes, az elsőfokú bíróság helyesen rögzítette ítéletében, hogy ezen rendelkezések mely törvényi előírásokon alapulnak, azt a másodfokú bíróság kizárólag annyiban egészíti ki, hogy a szabadságvesztés büntetés törvényhelyeként a Btk. 33. § (1) bekezdés a) pontját is feltünteti.

Az elsőfokú bíróság az eljárás során lefoglalt bűnjelekről és a felmerült bűnügyi költség viselésére is törvényesen rendelkezett.

Mindezekre tekintettel a Fővárosi Ítélet tábla a Fővárosi Törvényszék ítéletét a Be. 598. § (2) bekezdése alapján megtartott tanácsülésen a Be. 605. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

A másodfokú bíróság a Btk. 92. § (1) és (2) bekezdése alapján rendelkezett a vádlott által az elsőfokú ítélet kihirdetésétől előzetes letartóztatásban, illetve 2018. július 1. napjától a Be. 296. §-ában írt megnevezésre figyelemmel letartóztatásban töltött időnek a kiszabott szabadságvesztés büntetésbe való beszámításáról.

Budapest, 2018. év november hó 8. napján

Dr. Rédei Géza s.k.
a tanács elnöke

Dr. Patassy Bence s.k. . Vincze Piroska s.k.
előadó bíró bíró

A Fővárosi Törvényszék 6.B.1178/2017/38. számú ítélete a Fővárosi Ítélet tábla mint másodfokú bíróság 1.Bf.187/2018/8. számú végzése által 2018. év november hó 8. napján jogerőre emelkedett.

Budapest, 2018. év november hó 8. napján

Dr. Rédei Géza s.k.

a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:

tisztviselő